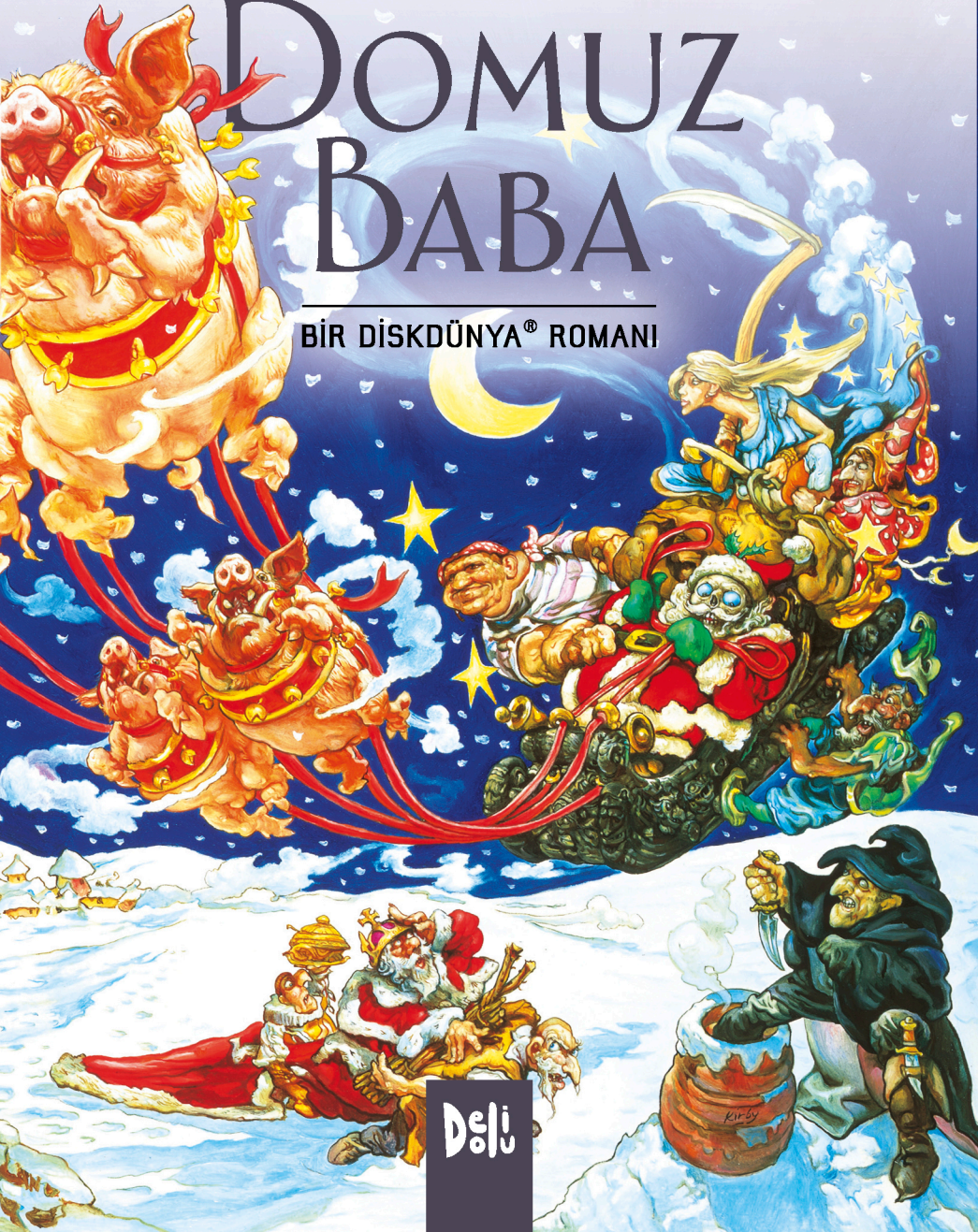

Terry Pratchett

DOMUZ BABA

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Delij

“Korkma, öfkelen.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar* ve *Cadının Elektrikli Süpürgesi* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöret ve devasa bir hayran kitlesi kazandı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı. Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...” Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adami Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

DOMUZ BABA

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1996, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 1996 yılında, İngiltere’de *Hogfather* adı ile Victor Gollancz Ltd tarafından Colin Smythe Ltd’nin katkılarıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-74-8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

DOMUZ
BABA

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 20

Deli

Arkadaşları arasında ‘‘ppint’’ olarak bilinen
aykırı sahaf yöneticisine; bu kitapta Susan’ın sorduğu soruyu
seneler önce bana sorduğu için...
Bu soruyu daha fazla insanın sormamasına şaşıyorum.

Ve yokluğunu hissettiğim pek çok dostu...

Fizikçilerin çoğu aynı fikirde olmasa da, her şey bir yerde başlar.

İnsanlar, belli belirsiz de olsa, başlangıçların yarattığı sorunları fark etmiştir her zaman. Kar küreme aracı sürücülerinin işe nasıl gidebildiğini ya da sözlük yazarlarının, sözcüklerin doğru yazımına *ilk* nereden baktıklarını sorarlar, yüksek sesle. Ve kıvrım kıvrım, düğüm düğüm, lime lime uzay-zaman ağlarında bir noktaya parmaklarını mecazen basıp, “Her şeyin başladığı yer işte tam da burası, *burası*,” deme arzusunu içlerinde hep hissederler...

Mesela Suikastçılar Loncası Bay Çayvakti’ni kadroya kattığında da bir şeyler başladı. Bay Çayvakti, pek çok şeyi, başkalarının gördüğünden farklı görüyordu ve farklı gördüğü şeylerden biri, başkalarını kişi olarak değil, nesne olarak görmesiydi. (Çok daha sonraları Lonca Başkanı Lord Downey de buna parmak bastı: “Küçük yaşta ebeveynlerini kaybettiği için ona acıdık. Şimdi düşünüyorum da... bunun *nasıl* olduğunu daha fazla merak etmeliydik.”)

Başlangıç, en eski hikâyelerin aslında *kan* hakkında olduğunun unutulduğu zamandan daha önce gerçekleşmişti. Daha sonradan, bu hikâyeleri çocuklara uygun hâle getirmek için –daha doğrusu, hikâyeleri, onları çocuklara okuması gereken kişiler için daha kabul edilebilir kılmak için– kanlı kısımları çıkardılar ve sonra,

hikâyelere ne olduğunu merak ettiler. (Bu arada çocuklar genellikle kana bayılırlar, yeter ki hak eden kişiler döksün.)*

Fakat, aslında her şey bundan da eski bir zamanda, en derin mağaraların ve en kasvetli ormanların karanlığında dolanan bir şeyin, *bu yaratıklar da ne böyle? İyisi mi onları bir gözlemleyeyim,* diye düşündüğü zaman başladı.

Ve hatta daha da önce. Dev kaplumbağa Büyük A'Tuin'in kabuğundaki dört filin sırtında, uzayda süzülen Diskdünya oluştuğunda başladı her şey.

Şimdi bile, Büyük A'Tuin, örümcek ağlarıyla dolu bir eve dalmış kör bir adam misali, karşılarında çıkan her tarih parçasıyla çiftleşmeye çalışan o son derece uzmanlaşmış küçük uzay-zaman parçalarına takılıyor, onları geriyor, koparıyor ve çekiştirerek yeni şekillere sokuyor muhtemelen.

Ama... belki de öyle olmuyordur tabii. Zira ünlü filozof Didactylos'un da alternatif bir hipotezle özetlediği gibi: “Ne oluyorsa oluyor işte. Hayret bi' şey ya.”

Görünmez Üniversite'nin kıdemli sihirbazları tereddütle durup kapıya baktılar. Kapıyı böylesine mühürleyen kişi her kimse, onun kapalı kalmasını net bir şekilde istemişti, belliydi. Kapı kanadı, çerçeveye düzinelerce çiviyle mıhlanmıştı. Üzerine tahtalar çakılmıştı. Hatta önüne bir kitaplık çekilerek gözlerden de gizlenmişti.

Ama bu sabah, kitaplık oradan kaldırılmıştı.

“Bir de şu tabela var Ridcully,” dedi Dekan. “*Görmüşsündür* herhâlde. Şu tabela, bak. ‘Ne olursa olsun bu kapıyı açmayın!’ yazan tabela.”

---

* Yani, yeter ki hak eden *kişilerden döksün*. Ama... belki de öyle değildir. Bazı çocuklar söz konusu olduğunda hiç belli olmaz.

“Elbette gördüm,” dedi Ridcully. “Yoksa neden açmak isteyeyim?”

“Ee... neden?” dedi Çağdaş Rünler Okutmanı.

“Neden kapattıklarını anlamak için elbette.”*

Üniversite'nin bahçıvanı ve kampüsün diğer her işine bakan cüce Modo'ya el etti Ridcully. Modo, elinde bir levyeyle dikilmekteydi.

“Hallet şu işi evlat.”

Bahçıvan bir selam çaktı. “Başüstüne efendim!”

Yarılan tahtaların gürültüsü eşliğinde Ridcully devam etti: “Planlarda burası banyo olarak görünüyor. Banyolarda korkutucu bir taraf yok, tanrılar aşkına. Şahsen ben bir banyo *isterim* mesela. Sizinle çimmekten bıktım. Hiç hijyenik değil. Bir şeyler kapabilirsin. Bunu bana babam söyledi. Bir sürü insanın birlikte banyo yaptığı yerde, Siğilveren Gnom dolaşmış.”

“Diş Perisi gibi bir şey mi o?” dedi Dekan alayla.

“Burada yönetici benim ve kendi özel banyomu istiyorum!” dedi Ridcully kararlılıkla. “İşte o kadar, tamam mı? Ve Domuznöbeti Gecesi'ne yetişecek, anladınız mı?..”

Başlangıçların bir sorunu da budur elbette. Zamana farklı bir yaklaşım olan sihirli âlemlerle uğraşıyorsanız, bazen sonuç, sebepten biraz önce gelir.

İşitme sınırında bir şey, tıpkı küçük, gümüş çanlar gibi, *tingl-tingl-tingl* yaptı.

Rektör'ün emirler yağdırdığı saatlerde Susan Sto-Helit yatakta oturmuş, mum ışığında kitap okumaktaydı.

Pencereye kırağıdan desenler yayılmıştı.

---

* Bu diyalog, insan uygarlığı hakkında bilmeniz gereken hemen her şeyi anlatıyor size. En azından, denize gömülmüş, etrafına çitler dikilerek yalıtılmış veya hâlâ dumanları tüten kısımları hakkında.

Susan, erkenden yatabildiği bu tür geceleri severdi. Çocukları yatırdıktan sonra kendi başına, rahatça kalabiliyordu, zira Bayan Gaiter, maaşını ödemediği hâlde Susan'a talimat vermekten acınası ölçüde korkuyordu.

Maaş önemli olduğundan değil elbette. Asıl önemli olan, Bağımsız olması ve Gerçek Bir İş'te çalışmasıydı. Dadılık, gerçek bir işti. Tek rahatsız edici kısım, işvereni Susan'ın bir düşes olduğunu öğrendiği zamanki mahcubiyette yaşanmıştı. Bayan Gaiter'ın kitabına göre, ki koca koca harflerle yazılmış kısacık bir kitaptı, kaymak tabaka denen kesim *çalışmamalıydı*. Kaymak tabaka, aylıklık etmeliydi. Susan, her karşılaştıklarında Bayan Gaiter'ın diz kırarak selam vermesini bile zar zor engellemişti.

Bir hareket sezerek başını çevirdi.

Mum ışığı, uluyan bir rüzgâr varmış gibi, yatay olarak dalgalanıyordu.

Başını kaldırıp baktı. Penceredeki perdeler kabarak uçtu, pencere takırdarak açıldı.

Ama rüzgâr yoktu. En azından, bu dünyada.

Kafasının içinde imgeler belirdi Susan'ın: kırmızı bir top, keskin kar kokusu... Sonra imgeler gitti ve yerine...

“Dişler mi?” dedi Susan, kendi kendine. “Yine mi dişler?”

Gözlerini yumdu. Tekrar açtığımda pencere, olacağını bildiği gibi sıkı sıkı kapalıydı. Perde sakince sarkıyordu. Mum alevi yine yukarı doğru, masum masum titreşiyordu.

Ah, hayır, yine olmasındı... Bunca zamandan sonra olmasındı! Her şey ne kadar da iyi gidiyordu!

“Şujan?”

Susan dönüp baktı. Odanın kapısı açılmıştı. Eşikte küçük, gecelikli, yalınayak biri duruyordu.

İçini çekti Susan. “Efendim Twyla?”

“Mahsendeki canavaydan korkuyoyum, Şujan. Beni yiiecek.”

Susan kitabı kararlılıkla kapattı ve parmağını uyarırcasına kaldırdı.

“Şirin şirin davranarak göze girmeye çalışmak konusunda sana ne demiştim, Twyla?” dedi.

“Öyle davranmamam gerektiğini söylemiştin,” dedi küçük kız. “Çocuksu konuşmayı abartmanın, idamla cezalandırılması gereken bir suç olduğunu ve benim bunu sırf ilgi çekmek için yaptığımı söylemiştin.”

“Aferin... Bu seferki hangi canavarmış peki?”

“Sekiz kolu olan, tocaman...”

Susan parmağını kaldırdı. “Hm?” diye uyardı.

“...şey, kocaman kılı canavar,” diye düzeltti Twyla.

“Ne, yine mi? Ah, tamam.”

Susan yataktan kalktı ve çocuk onu izlerken, sakın kalmaya çalışarak sabahlığını üzerine geçirdi. *Demek, geri geliyorlar...* Ah hayır, mahzendeki canavardan bahsetmiyordu. Gündelik işlerden biriydi o. Fakat... Susan, yine *geleceği* hatırlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu...

Başını iki yana salladı. Ne kadar uzağa kaçarsanız kaçın, kendiniz size her zaman yetişiyordu.

Ama en azından canavarlar kolaydı. Canavarlarla nasıl başa çıkılacağını öğrenmişti. Çocuk odasındaki şömine ızgarasından ocak süngüsünü aldı ve arka merdivenden aşağı indi. Twyla da peşinden gitti.

Gaiter ailesi, arkadaşları için akşam yemeği düzenlemişti. Yemek odasından boğuk sesler geliyordu.

Tam da Susan sessizce geçip giderken kapı açıldı, kapıdan sarı bir ışık döküldü ve bir ses yükseldi: “Aman tanrılar, burada gecelikli bir kız var ve elinde *ocak süngüsü* tutuyor!”

Susan, ışıkta bazı kişilerin silüetini gördü ve aralarında Bayan Gaiter'ın endişeli yüzünü seçti.

“Susan? Ee... ne yapıyorsun?”

Susan ocak süngüsüne ve sonra yine kadına baktı. “Şey... Twyla mahzendeki canavardan korktuğunu söyledi de Bayan Gaiter.”

“Sen de ocak süngüsüyle onu kovalayacaksın ha?” dedi misafirlerden biri. Güçlü bir brendi ve puro kokusu yayıyordu.

“Evet,” dedi Susan basitçe.

“Susan bizim dadımızdır,” dedi Bayan Gaiter. “Şey, size ondan, ee... bahsetmiştim.”

Yemek odasından bakan yüzlerdeki ifadede bir değişiklik oldu. Herkes bir tür şaşkın saygıya büründü.

“Ocak süngüsüyle canavarları mı dövüyor?” dedi biri.

“Aslına bakarsanız, çok zekiice bir fikir,” dedi bir başkası. “Küçük kız, mahzende canavar olduğu fikrine kapılıyor, sonra da o dinlerken, sen elinde ocak süngüsüyle gidip birkaç gümbürtü çıkarıyorsun ve her şey yoluna giriyor. Diğğ mi? İyi düşünmüş. Pek zekiice. Pek modern.”

“Susan? Öyle mi gerçekten?” dedi Bayan Gaiter endişeyle.

“Evet Bayan Gaiter,” dedi Susan itaatkârca.

“Io aşkına! Bunu izlemem lazım! Genç bir kızın canavar dövdüğüne her gün tanık olamazsın,” dedi arkasındaki adam. Misafirler ipek hışırtıları ve puro dumanı bulutu eşliğinde hole doluştular.

Susan yine içini çekti ve mahzen merdivenlerini indi. Twyla ciddi bir ifadeyle merdivenin tepesine oturdu ve dizlerine sarıldı.

Mahzenin kapısı açıldı, Susan içeri girdi, kapı kapandı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, korkunç bir çığlık duyuldu. Ses yüzünden misafir bir kadın bayıldı, bir adam purosunu düşürdü.

“Endişelenmenize gerek yok, her şey yoluna girecek,” dedi Twyla sakin sakin. “O her zaman kazanır. Her şey yoluna girecek.”

Gümlemeler ve tangirtular geldi; sonra da dönen bir şeyin uğultusu ve son olarak da bir tür hırıltı.

Susan kapıyı itip açtı. Ocak süngüsü, dik açıyla bükülmüştü. Tedirgin bir alkış koptu.

“*Brraavo!*” dedi misafir. “Pek *pisskolojik*. Akıllıca bir fikir, süngüyü bükmek. Artık korkmuyorsundur ha, küçük kız?”

“Hayır, korkmuyorum,” dedi Twyla.

“Evet, pek *pisskolojik*.”

“Susan her zaman, ‘korkacağına, öfkelen’ der,” dedi Twyla.

“Şey, teşekkür ederim Susan,” dedi Bayan Gaiter, titretilmiş bir sinir buketi hâlinde. “Ve, ee... şimdi, Sör Geoffrey, hep birlikte oturma odasına dönebilirsek... yani, *misafir* odasına...”

Grup hole geri gitti. Kapı kapanmadan önce Susan’ın işittiği son şey şu oldu: “Ocak süngüsünü o şekilde bükmesi olağanüstü ikna ediciydi...”

Susan bekledi.

“Hepsi gitti mi Twyla?” dedi bir süre sonra.

“Evet Susan.”

“Nihayet.” Susan mahzene geri döndü, içeri girdi ve sekiz bacaklı, kocaman ve kıllı bir şeyi çeke çeke kapıya getirdi. Onu basamaklardan çıkarmayı başardı, yine çekerek diğer koridordan geçirdi ve arka bahçeye çıkarıp dışarı attı. Canavar, şafak sökmeden buharlaşacaktı.

“İşte canavarlara biz *böyle* yaparız,” dedi.

Twyla dikkatle izliyordu.

“Artık yatma zamanı kızım,” dedi Susan onu kucağına alarak.

“Bu gece ocak süngüsü benim odamda durabilir mi?”

“Olur.”

“Yalnızca canavarları öldürür, değil mi?..” dedi çocuk uykulu uykulu, Susan onu yukarı kata taşıırken.

“Öyle tabii,” dedi Susan. “Hem de her çeşit canavarı öldürür.”

Kızı yatağa, erkek kardeşinin yanına yatırdı ve ocak süngüsünü de oyuncak mutfak dolabına dayadı.

Süngü kalitesiz metalden yapılmıştı ve ucunda pirinç bir topuz vardı. Susan, kızın onu önceki dadısının üzerinde kullanmak için çok şeyler vereceğini düşündü...

“İy’ geceler.”

“İyi geceler.”

Susan kendi küçük yatak odasına döndü, yatağa girdi ve kuşkuyla perdeleri izledi.

Hayal gördüğünü düşünmek hoş olurdu, ama... aynı zamanda aptalca olurdu. Yine de iki senedir, hemen hemen normal bir hayat yaşıyordu, gerçek dünyada kendi yolunu buluyordu ve geleceği asla hatırlamıyordu...

Ah... belki de gerçekten, yalnızca hayal görmüştü? Ama... *hayaller* bile gerçek olabilirdi ki...

Mumun yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa rüzgâra kapılıp savrulduğunu düşündüren uzun mum akıntısını, görmezden gelmeye çalıştı.

Susan uyumaya çalışırken Lord Downey çalışma odasında oturmuş, evrak işlerine bakıyordu.

Lord Downey suikastçıydı. Daha doğrusu, Suikastçıydı. Baş harfin büyük olması önemliydi; onu, yani hayat pamuk şekerinin içindeki uygunsuz usturaların belli bir bedel karşılığında temizlenmesini isteyen beyefendilere zaman zaman danışmanlık yapan bir beyefendiyi, sırf para için insan öldüren o sokak itlerinden ayırıyordu.

Suikastçılar Loncası'nın üyeleri kendilerini iyi müzikten, yemekten ve edebiyattan zevk alan kültürlü adamlar sayarlardı. Ve

insan hayatının değerini de bilirlerdi. Çoğu zaman, kuruşu kuruşuna.

Lord Downey'nin çalışma odasının duvarları meşe lambri, yerleri ise halıyla kaplıydı. Mobilyalar çok eskiydi ve yıpranmıştı ama yalnızca, çok kaliteli mobilyaların yūzyıllar boyunca dikkatli bir biçimde kullanılması sonucunda olduğu kadar. Bunlar *olgun* mobilyalardı.

şöminede bir kütük yanıyordu. Önünde iki köpek uyuyordu. Evrenin her yerindeki uzun tüylü büyük köpekler gibi, birbirlerine dolanmışlardı.

Zaman zaman yükselen köpek horlamaları ve yanan kütüğün ırtırtıları dışında odadaki yegâne sesler Lord Downey'nin kaleminin ırtırtıları ve kapının yanındaki dolaplı saatin tıkırtılarıydı; sessizliğin altını çizen, küçük, mahrem sesler.

En azından, biri boğazını temizleyene kadar.

Sesin tınısına bakılırsa, bu eylemin amacının, boğaza takılan bir bisküvi parçasını temizlemekten ziyade söz konusu boğazın odadaki varlığını olası en nazik şekilde belli etmek olduğu çok açıktı.

Downey yazmayı bıraktı ama başını kaldırmadı.

Biraz düşündükten sonra, başını kaldırmamaya devam ederek, sağduyulu bir sesle konuştu:

“Kapılar kilitli. Pencerelerde parmaklık var. Köpekler uyanmadı. Gıcırdaması gereken yer tahtaları gıcırdamadı. Açıklamayacağım başka küçük ayarlamalar da pas geçilmiş. Bu, olasılıkları çok sınırlıyor. Ve hayalet olduğundan gerçekten kuşkuluyum ve tanrılar da genellikle varlıklarını bu kadar nazik bir şekilde belli etmezler. Elbette, Ölüm olabilirsin, ama onun da *kibar* davranmaya zahmet ettiğini sanmıyorum ve zaten kendimi oldukça iyi hissediyorum. Hmm.”

Masasının önünde, havada bir şey süzülüyordu.

“Dişlerimin durumu iyi, bu yüzden Diş Perisi olman olasılığı yok. Yatmadan önce sağlam bir kadeh brendinin de Kum Adam’ın ihtiyacını giderdiğini görmüşümdür hep. Ve pekâlâ düzgün şarkı söyleyebildiğimden, Dert Getiren’in dikkatini de çekeceğimi sanmıyorum. Hmm.”

Şekil biraz daha yaklaştı.

“Bir gnom, fare deliklerinden bile geçebilir sanırım ama aşağıya kapanlar kurdurmuştum,” diye devam etti Downey. “Öcüler duvarlardan geçebilir ama onlar da kendilerini göstermekten hoşlanmaz. Gerçekten bilemedim... Hmm?”

Sonunda, başını kaldırdı.

Havada gri bir cübbe asılıydı. Bir şekli olduğundan içi dolu görünüyordu ama sahibi görünmüyordu.

Downey’nin içine, cübbenin sahibinin görünmez olmadığı, yalnızca fiziksel anlamda bir *varlığı* olmadığı gibi tüyler ürpertici bir his doldu.

“İyi geceler,” dedi.

İyi geceler Lord Downey, dedi cübbe.

Downey’nin beyni sözcükleri algıladı ama kulakları onları hiç işitmediğine yemin edebilirdi...

Fakat, kolayca korkan biriyseniz Suikastçılar Loncası Başkanı olamazdınız. Dahası, imge zaten korkutucu değildi. Hatta hayret verici ölçüde *sıkıcı* olduğunu düşündü Downey. Tekdüze sönüklük bir surete bürünse, seçeceği şekil bu olurdu.

“Bir... ruhmuşsun gibi görünüyor?” dedi.

Doğamız tartışmaya açık değil. Sana bir sözleşme öneriyoruz, dedi kafasının içindeki sözler.

“Defnetmemizi istediğiniz biri mi var?” dedi Downey.

Nihayete ermesi arzulanıyor.

Terry Pratchett

DOMUZ BABA

EMİNİM, SUSAN SAĞDUYULU DAVRANIR, dedi Ölüm.
“Ah, tabii,” dedi Albert, kızığa dönerlerken. “Sağduyulu
davranmak sizde **aile özelliğidir** zaten...”

Aslına bakarsanız, sağduyudan ziyade cesaret ve kararlılık
gerek bu gece; çünkü Diskdünya'nın temelleri bir kez daha,
hem de tam temelinden sarsılmak üzere. Zira Denetçiler,
yaşamı yok etmek adına *yaşayanlardan* destek alıyor bu kez.
Ve koca dünyada, Domuz Baba'nın yerini alabilecek tek bir kişi var.

SENİ İNSAN YAPAN,
İNANDIĞIN ŞEYLERDİR. DOĞRU VEYA YANLIŞ,
İYİ VEYA KÖTÜ, FARK ETMEZ.

Fakat... Domuznöbeti Gecesi'nin ruhu da bir başkadır tabii.
Şömine rafına asılmış çoraplar, sene boyunca verilmiş “uslu durma”
sözleri, yeni bir yılın getireceği tüm güzellikler ve hepsinden
önemlisi umutlar, beklentiler ve vadedilmiş... *reçeller*.

Diskdünya'nın yirminci kitabı *Domuz Baba*, kaybolup giden
pek çok geleneğin ve unutulmakta her daim direten
nice çocukluk anısının gölgesinde, gölgelerin içinde,
hüzün ve mizah dolu bir kurtarma operasyonuna odaklanıyor.

📖 DiskDunyaTurkiye 📺 diskdunya_tr 📷 diskdunya

Delidolu

delidolu.com.tr

📖 📺 📷 delidolukitap

📺 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-74-8

9 786052 349748